Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. KOKOTT
представено на 3 септември 2015 година[1]

Дело C-346/14

Европейска комисия
срещу

Република Австрия

„Производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка — Нарушение на член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 288 ДФЕС — Неправилно приложение на член 4, параграфи 1 и 7 от Директива 2000/60/ЕО — Политика за водите на Съюза — Разрешение за изграждане на водноелектрическа централа на река Шварце Зулм — Влошаване на състоянието на водата — Преоценка на състоянието — Корекция на плана за управление“

I – **Въведение**

1. Не само експлоатацията на вятърната сила като щадящ климата източник на възобновяема енергия може да доведе до конфликт с други екологични цели, но също и използването на водната енергия[2]. Това твърди Комисията с настоящия иск, който се отнася до малка водноелектрическа централа на досега почти непокътнатото горно течение на река Шварце Зулм в австрийските Алпи. Тя се позовава на предварителното обвързващо действие на забраната за влошаване на състоянието съгласно Рамковата директива за водите[3] и счита, че проектът е необоснован.

2. Решаващ обаче е фактът, че австрийските органи поправят оценката на състоянието на водата на река Шварце Зулм по време на досъдебната процедура. В резултат на това при всички положения отпада твърдението на Комисията за влошаване на състоянието, а заедно с това и необходимостта от обосноваване.

1 — Език на оригиналния текст: немски.

2 — Вж. моето заключение от днешния ден по дело Комисия/България (C-141/14).

3 — Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193), изменена с Директива 2013/39/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 12 август 2013 година за изменение на Директиви 2000/60/ЕО и 2008/105/ЕО по отношение на приоритетните вещества в областта на политиката за водите (ОВ L 226, стр. 1).

II – **Правна уредба**

3. Основните екологични цели на Рамковата директива за водите и евентуалните изключения са предвидени в нейния член 4:

„(1) За постигане пълна ефективност на програмите от мерки, установени в плановете за управление на речните басейни:

а) за повърхностни води

i) при спазване на параграфи 6 и 7 и без да се засяга параграф 8, държавите членки изпълняват необходимите мерки за предпазване състоянието на всички повърхностни водни обекти от влошаване;

ii) […]“.

III – **Факти и производство**

4. На 24 май 2007 г. компетентните органи на австрийската провинция Щирия издават разрешение за изграждане на водноелектрическа централа на река Шварце Зулм.

5. При издаване на разрешението органите оценяват екологичното състояние на водата като „много добро“[4]. Установено е обаче и водочерпене на известно количество питейна вода (31 литра в секунда) над засегнатия от проекта участък[5].

6. Предвидено е електроцентралата да бъде изградена с така наречен преливник „тиролски тип“ („Tiroler Wehr“), така че голяма част от водата да бъде отведена през тръбопроводи с дължина над 10 km към разположена 480 m по-ниско електроцентрала и след преминаването ѝ през турбината отново да бъде отведена в реката по-долу. Макар създаденото от преливника препятствие да се намалява посредством рибен преход, който при движение срещу течението на реката би могъл дори да го компенсира, намаляването на нивото на водата в реката също така възпрепятства свободната миграция на рибите. Освен това са възможни загуби на мигриращи срещу течението риби, попаднали в турбините[6]. В заключение се отбелязва, че след осъществяване на проекта състоянието може да се оцени само като „добро“.

7. През 2006 г. Комисията получава жалба във връзка с проекта и през октомври 2007 г. тя приканва Австрия да представи своето становище. През 2010 г. тя обаче прекратява производството, след като австрийските федерални органи оттеглят разрешението за проекта.

8. През март 2012 г. австрийският Verfassungsgerichtshof (Конституционният съд) обаче отменя решението на федералните органи, поради което първоначалното разрешение остава в сила.

9. След проверка на фактическото положение Комисията стига до извода, че при издаване на разрешението Австрия не е приложила правилно предвиденото в Рамковата директива за водите изключение от забраната за влошаване на състоянието, макар тази забрана да е приложима по аналогия в рамките на следващото от член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с

4 — Приложение към писмената защита, стр. 41 и 46.

5 — Приложение към писмената защита, стр. 46 и 47.

6 — Приложение към писмената защита, стр. 48.

член 288 ДФЕС предварителното обвързващо действие на член 4 от Рамковата директива за водите. Поради това на 26 април 2013 г. Комисията отново приканва Австрия да представи становище, а на 21 ноември 2013 г. изпраща на тази държава членка мотивирано становище, в което определя последен срок за отстраняване на недостатъците до 21 януари 2014 г.

10. В рамките на досъдебната процедура, с решение от 4 септември 2013 г. органите на провинция Щирия изменят разрешението. Наред с измененията на задължителните условия, които не са от значение в настоящото производство, в решението се установява, че състоянието на река Шварце Зулм не било „много добро“, а поради източването на питейна вода над засегнатия от проекта участък било само „добро“. Следователно проектът не водел до понижаване на класа на състоянието на водата и било изключено влошаване.

11. Отговорите на Австрия обаче не удовлетворяват Комисията, поради което тя предявява настоящия иск и иска от Съда:

1) да установи, че Република Австрия е нарушила задълженията си по член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 288 ДФЕС, като е приложила неправилно разпоредбата на член 4, параграф 1 във връзка с член 4, параграф 7 от Рамковата директива за водите във връзка с разрешението за изграждане на водноелектрическа централа на река Шварце Зулм;

2) да осъди Австрия да заплати съдебните разноски.

12. Австрия иска от Съда:

— да отхвърли иска на Комисията и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

13. Страните са представили писмени становища. Съдът реши, че не е необходимо провеждането на съдебно заседание.

IV – **Правен анализ**

A – *По допустимостта на иска*

14. Австрия счита иска за недопустим. От една страна, Комисията не била посочила достатъчно конкретно задълженията, които твърди, че са нарушени (този въпрос ще бъде разгледан в точка 2). От друга страна, Австрия е на мнение, че ролята на Комисията като пазител на Договорите не включвала контрол над австрийските органи при вземане на конкретни изпълнителни мерки за прилагане на правото на Съюза (този въпрос ще бъде разгледан в точка 3).

15. Преди всичко обаче трябва да се уточни по-конкретно предметът на иска (този въпрос ще бъде разгледан в точка 1).

1. По предмета на иска

16. Необходимо е да се уточни предметът на иска, тъй като, макар изграждането на водноелектрическата централа да е било разрешено на 24 май 2007 г., разрешението е било изменено с решение от 4 септември 2013 г., тоест преди издаването на мотивираното становище и преди изтичането на определения в него срок до 21 януари 2014 г.

17. В писмената реплика Комисията изтъква, че не била отразила в петитума съдържащото се в гореспоменатото решение понижаване на оценката на състоянието на река Шварце Зулм от „много добро“ на „добро“, а продължавала да го счита за „много добро“ състояние.

18. Този довод следва да се разбира според мен в смисъл, че макар и с иска си да не цели установяване на нарушение на правото на Съюза чрез понижаване на оценката на състоянието на река Шварце Зулм, Комисията косвено все пак възразява срещу това понижаване и съответно срещу разрешението след изменението му с решението от 4 септември 2013 г.

19. Тъй като във връзка със споменатото решение не е отправена покана за излагане на съображения по член 258 ДФЕС, възниква въпросът дали то — както и измененото с него решение от 24 май 2007 г. — могат да бъдат предмет на настоящия иск.

20. Както е известно, предметът на иска по член 258 ДФЕС се определя в предвидената в тази разпоредба досъдебна процедура. Поради това искът не може да се основава на твърдени нарушения, различни от посочените по време на досъдебната процедура. Това е така, защото целта на досъдебната процедура е да се даде възможност на засегната държава членка, от една страна, да изпълни задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, а от друга страна, да изложи съображения в своя защита срещу направените от Комисията твърдения за нарушение[7].

21. Тази цел на досъдебната процедура налага Комисията да взима предвид и приложените от държавата членка мерки в рамките на досъдебната процедура. В противен случай тя не би могла да реагира на взетите от държавите членки мерки в изпълнение на задълженията им.

22. Макар и да не е допустимо Комисията да обосновава допълнителни твърдения за нарушение с такива нови мерки, без предварително да е проведена нова досъдебна процедура[8], тя безспорно може да продължи да преследва първоначално твърдените нарушения, доколкото оспорените мерки съществуват след изтичането на определения в мотивираното становище срок[9].

23. На пръв поглед решението от 4 септември 2013 г. няма връзка с възражението на Комисията срещу решението от 24 май 2007 г. Това е така, защото по същество Комисията критикува обосноваването на електроцентралата, което в по-късното решение не е претърпяло съществено изменение.

24. Във връзка с понижаването на оценката на състоянието на водата на „добро“ отпада обаче твърдението на Комисията за влошаване на състоянието на река Шварце Зулм[10], налагащо обосноваване. Затова и Комисията поставя под съмнение понижаването [на оценката].

25. Следователно искът не е насочен срещу мярка, която въпреки извършените впоследствие изменения на практика продължава да съществува. Решението от 4 септември 2013 г. по-скоро изменя оспореното от Комисията решение от 24 май 2007 г. в една решаваща за преценката на иска точка.

26. Въпреки това не се е налагало досъдебната процедура да се проведе отново отначало. Това е така, защото Австрия издава решението от 4 септември 2013 г., знаейки за висящата досъдебна процедура. Поради това не може да се приеме, че правото ѝ на защита е нарушено. Мярката по-скоро има за цел да обори твърденията на Комисията. В крайна сметка става въпрос за

7 — Вж. решения Комисия/Белгия (C-221/03, EU:C:2005:573, т. 36—38), Комисия/Кипър (C-340/10, EU:C:2012:143, т. 21) и Комисия/Германия (C-211/13, EU:C:2014:2148, т. 22).

8 — Вж. решение Комисия/Белгия (C-221/03, EU:C:2005:573, т. 41).

9 — Вж. в този смисъл решение Комисия/Белгия (C-221/03, EU:C:2005:573, т. 39 и 40).

10 — Вж. по този въпрос по-долу точки 40—44.

средство за защита в рамките на висящата процедура, което като такова не може да доведе до задължително ново цялостно провеждане на досъдебна процедура. В противен случай с подобни мерки държавите членки биха могли да възпрепятстват развитието на процедурите за установяване на неизпълнение на задължения [11].

27. Допустимостта на иска би трябвало да се преценява по различен начин, ако Комисията искаше да се установи нарушение на правото на Съюза вследствие на решението от 4 септември 2013 г. Това би представлявало недопустимо разширяване на предмета на иска в сравнение с досъдебната процедура. Както потвърждава пояснението [на Комисията] в писмената реплика, искът не следва да се тълкува по този начин.

2. По конкретността на иска

28. Първото възражение на Австрия е във връзка с член 120, буква в) от Процедурния правилник, според който исковата молба или жалбата трябва да съдържа предмета на спора и кратко изложение на посочените основания. Посочването трябва да е достатъчно ясно и точно, така че да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Съда — да упражни контрол. От това следва, че съществените правни и фактически обстоятелства, на които се основава искът или жалбата, трябва да се извеждат по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба и че исканията в нея трябва да са изложени недвусмислено, за да не се произнесе Съдът ultra petita или да пропусне да се произнесе по някое от твърденията за нарушение [12].

29. Комисията не се била съобразила с тези изисквания, тъй като не била уточнила конкретно кои от задълженията, регламентирани в член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 228 ДФЕС, смята за нарушени. Също така не била обосновала доколко член 4, параграф 1 във връзка с член 4, параграф 7 от Рамковата директива за водите изобщо е приложим като разпоредба от директивата.

30. Тези доводи са неоснователни. Това е така, защото в точки 25 и 26 от исковата молба Комисията се позовава на решението във връзка с река Ахелой, в което е установено, че държавите членки и преди влизане в сила на член 4 от Рамковата директива за водите, съгласно член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с член 228 ДФЕС, са били длъжни да се въздържат от сериозно застрашаване на предписаните в член 4 от Рамковата директива цели [13]. Поради това в писмената си дуплика Австрия вече не упоменава това възражение.

3. По обхвата на контролните пълномощия на Комисията

31. Що се отнася до изпълнението на конкретните мерки въз основа правото на Съюза, то Австрия не отрича, че Комисията има правомощия да контролира изпълнението на правото на Съюза във връзка с конкретни случаи и да ги представя на Съда за проверка в рамките на процедура за установяване на неизпълнение на задължения [14]. По-скоро тя възразява срещу факта, че Комисията може да подлага на проверка преценката на компетентните национални органи.

11 — Вж. в този смисъл решения Комисия/Австрия (C-203/03, EU:C:2005:76, т. 30) и Комисия/Белгия (C-221/03, EU:C:2005:573, т. 40).

12 — Решения Комисия/Финландия (C-195/04, EU:C:2007:248, т. 22) и Обединено Кралство/Съвет (C-209/13, EU:C:2014:283, т. 30).

13 — Решение Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias и др. (C-43/10, EU:C:2012:560, по-специално т. 57—67).

14 — Вж. например решения Комисия/Германия (C-431/92, EU:C:1995:260, т. 19 и сл.), Комисия/Германия (C-20/01 и C-28/01, EU:C:2003:220, т. 30) и Комисия/Гърция (C-394/02, EU:C:2005:336, т. 16).

32. Този довод следва да се отхвърли също и защото въпросите дали спорните разпоредби от правото на Съюза дават на компетентните национални органи свобода на преценка и дали рамките на тази свобода евентуално са надхвърлени, не засягат допустимостта на иска, а неговата основателност.

Б – *Основателност на иска*

33. Макар страните по същество да спорят дали разрешението за водноелектрическата централа отговаря на изискванията на член 4, параграф 7 на Рамковата директива за водите, с оглед на изменението решение на австрийските органи от 4 септември 2013 г. следва да се провери дали въобще е налице влошаване, което да налага обосноваване.

1. По приложимите разпоредби

34. Тъй като в настоящия случай става въпрос за решение от 2007 г., което е изменено през 2013 г., следва да се разгледат две формално различни правни уредби, а именно член 4 от Рамковата директива за водите и неговото предварително обвързващо действие.

35. Задълженията по член 4 от Рамковата директива за водите са пряко приложими едва от 22 декември 2009 г, когато изтича указаният в член 13, параграф 6 от Рамковата директива за водите срок за публикуване от държавите членки на плановете за управление на речни басейни [15]. Следователно разрешението от 2007 г. за изграждане на електроцентралата все още не попада в приложното поле на член 4, а по-скоро в това на неговото предварителното обвързващо действие. Според него държавите членки следва да се въздържат от приемане на разпоредби, които да могат да застрашат сериозно постигането на предписания в член 4 от Рамковата директива за водите резултат [16].

36. За разлика от това няма съмнение, че член 4 от Рамковата директива за водите е бил приложим при издаването на второто решение през 2013 г. Ето защо това решение трябва да се преценява с оглед на изискванията на член 4. Предварителното обвързващото действие остава валидно само доколкото решението от 2013 г. не засяга разрешението от 2007 г.

37. Въпросът до каква степен проектът се отразява на състоянието на река Шварце Зулм, е предмет на решението от 2013 г. Следователно то е подчинено на забраната за влошаване на състоянието съгласно член 4, параграф 1, буква а), подточка i) от Рамковата директива за водите.

38. Неотдавна Съдът уточни, донякъде изненадващо [17], че влошаване на състоянието на повърхностен воден обект е налице, когато състоянието на поне един от качествените елементи по смисъла на приложение V към Рамковата директива за водите се влоши с един клас. При това е без значение дали това влошаване води до понижаване на класа на повърхностния воден обект като цяло. Ако съответният качествен елемент по смисъла на приложение V вече е в най-ниския клас, всяко влошаване на този елемент представлява „влошаване на състоянието“ на повърхностен воден обект [18].

15 — Решение Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias и др. (C-43/10, EU:C:2012:560, т. 51—56).

16 — Решение Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias и др. (C-43/10, EU:C:2012:560, т. 60).

17 — Вж. убедителното заключение на генералния адвокат Jääskinen по дело Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (C-461/13, EU:C:2014:2324, по-специално т. 100).

18 — Решение Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (C-461/13, EU:C:2015:433, т. 69).

39. Споменатите качествени елементи и съответните класове на състоянието са определени в точка 1.2 от приложение V към Рамковата директива за водите, като най-високите три класа —отлично, добро и средно състояние, са ограничени и уеднаквени въз основа на процедура за калибриране между държавите членки[19]. В точка 1.2.1 от приложение V например са посочени четири биологични качествени елемента за състоянието на реките, а именно: ниво на фитоплактон, макрофити и фитобентос, бентосна безгръбначна фауна и рибна фауна, както и три хидроморфологични качествени елемента: хидроложки режим, продължителност на реката и морфологични условия, а накрая и три физико-химични качествени елемента, а именно: общи условия, както и концентрации на специфични синтетични и несинтетични замърсители.

2. По прилагането на забраната за влошаване на състоянието

40. Прилагайки така тълкуваната забрана за влошаване на състоянието, Комисията би трябвало да посочи увреждане на река Шварце Зулм вследствие на проекта, което да води до понижаване на поне един от качествените елементи на водите с един клас.

41. Вероятно би било сравнително лесно да се докаже, че по критериите на Съда проектът води до влошаване по смисъла на член 4, параграф 1, буква а), подточка i) от Рамковата директива за водите, например по отношение на биологичните качествени елементи[20]. Комисията обаче не посочва подобно влошаване и Австрия не е имала възможност да подготви съответната защита. Ето защо подобно влошаване не е предмет на настоящата процедура.

42. Комисията по-скоро изтъква, че проектът водел до влошаване с един клас на цялостната оценка на състоянието на водите, а именно от „много добро“ на „добро“. Подобно влошаване предполага, че състоянието на поне един качествен елемент е влошено с един клас и следователно включва влошаване в смисъла на тълкуването на Съда.

43. Този довод на Комисията е в противоречие с решението на органите на провинция Щирия от 4 септември 2013 г. В него се установява, че противно на първоначалната оценка, състоянието на водата в разглеждания участък на река Шварце Зулм е само „добро“. Поради това проектът за изграждане на електроцентрала не може да води до влошаване на състоянието на река Шварце Зулм от „много добро“ на „добро“.

44. Следователно искът на Комисията може да бъде основателен само ако тя обезсили направената в решението от 4 септември 2013 г. преоценка на състоянието на река Шварце Зулм.

45. Комисията твърди, че преоценката на състоянието се отклонява от данните в плана за управление. Оценката на състоянието на засегнатия участък на река Шварце Зулм не можело да се променя ad hoc във връзка с оценката на проекта за електроцентралата. По-скоро за тази цел трябвало да се адаптира съответният план за управление. В тази връзка Комисията възразява също, че преоценката била направена въз основа на нови критерии и че не било осигурено в достатъчна степен участието на обществеността. Тя обаче не подлага на съмнение съдържанието на преоценката.

19 — Решение Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (C-461/13, EU:C:2015:433, т. 57 и 58).

20 — Вж. стр. 182 от приложението към писмената защита.

46. Съгласно член 4 от Рамковата директива за водите държавите членки отговарят за прилагането на необходимите, установени в плана на управление на речния басейн програми, предвиждащи мерки за консервиране на повърхностните и подземните води [21]. От това следва, че и въпросите във връзка с прилагането на забраната за влошаване на състоянието по правило също трябва да се решават въз основа на съдържащите се в плана за управление данни.

47. Тези данни отразяват и състоянието на засегнатите повърхностни води. Това е така, защото съгласно буква A.4 от приложение VII към Рамковата директива за водите планът за управление трябва да съдържа карта на резултатите от проведените съгласно член 8 и приложение V програми за мониторинг на състоянието.

48. От това Комисията заключава, че преоценка на състоянието на водите е допустима единствено в рамките на актуализация на плана за управление, която следва да се извършва най-малко на всеки шест години.

49. Този довод е основателен, доколкото преоценката се основава на нови критерии, тъй като, за да се осигури единно управление, подобни критерии следва да се приложат по отношение на всички обхванати от плана за управление води.

50. Комисията твърди, че настоящата преоценка се основава на такива нови критерии, които са залегнали в австрийската Qualitätszielverordnung Ökologie Oberflächengewässer [22] (Наредба за екологията на повърхностни води), приета през 2010 г. В сравнение с плана за управление от 2009 г. тя съдържала нови критерии за оценяване. Този довод обаче не може да се приеме за основателен. В действителност тази наредба всъщност е залегнала още в основата на австрийския план за управление [23].

51. Освен това и данните за водочерпене на питейна вода по горното течение на река Шварце Зулм [24] са били известни още към момента на издаване на разрешението от 2007 г. [25].

52. Ето защо издаденото през 2013 г. решение всъщност цели за първи път да се приложат правилно съответните критерии за оценка на плана за управление. Следователно става въпрос за поправяне на грешка в плана за управление, правилността на което Комисията не оспорва в настоящото производство.

53. Подобни корекции трябва да са допустими по-принцип. Това е така, защото още Конфуций е казал: [26].

54. Трудно могат да се намерят основания да се изисква дадено решение да се вземе въз основа на доказано грешни данни само защото тези данни са част от плана за управление. В противен случай не само биха могли да продължат да съществуват необосновано пречки за осъществяване на проектите, но и — както Австрия правилно изтъква — да бъдат застрашени защитните цели на директивата, ако впоследствие бъдат установени факти, налагащи по-строги защитни мерки.

21 — Решение Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias и др. (C-43/10, EU:C:2012:560, т. 51 и 52).

22 — Verordnung des Bundesministers für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft über die Festlegung des ökologischen Zustandes für Oberflächengewässer (Наредба на федералния министър на земеделието, горите, околната среда и водните ресурси за установяване на екологичното състояние на повърхностните води) (Bundesgesetzblatt 2010, раздел II, № 99 от 29 март 2010 г.).

23 — Nationaler Gewässerbewirtschaftungsplan 2009 — NGP 2009 http://www.bmlfuw.gv.at/dms/lmat/wasser/wasser-oesterreich/plan_gewaesser_ngp/nationaler_gewaesserbewirtschaftungsplan-nlp/ngp/NGP_Textdokument_30_03_2010.pdf), стр. 100.

24 — Приложение A-10 към исковата молба, стр. 144.

25 — Приложение A-14 към исковата молба, стр. 7.

26 — „Аналекти“ 15:29, гласи по смисъл: „Най-голямата грешка е да не поправяш старата си грешка“.

55. Следователно в настоящия случай не трябва да се изхожда от оценката на състоянието на река Шварце Зулм, съдържаща се в плана за управление, а от действителното ѝ и безспорно състояние. Ето защо доводът на Комисията за влошаване на състоянието от „много добро“ на „добро“ не може да се приеме.

56. Комисията не може да подложи на съмнение този факт и с упрека, че планът за управление не бил адаптиран и не било осигурено участието на обществеността. Това е така, защото, независимо дали тези формални и процедурни възражения са основателни, те не могат да доведат до положение в настоящото производство да се изхожда от „много добро“ състояние на река Шварце Зулм, след като съгласно предоставената на Съда информация то е само „добро“.

57. След като обаче не може да бъде установено твърдяното от Комисията влошаване, няма нужда и от обосноваване за това. Ето защо и отправената от Комисията критика в този смисъл е неоснователна.

58. Следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена.

V – **По съдебните разноски**

59. Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като доводите на Комисията са неоснователни, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

VI – **Заключение**

60. Поради изложеното по-горе предлагам на Съда да постанови следното решение:

„1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Комисията да заплати съдебните разноски“.